

Med diakoni i 5

- Diakoni er for meg at alt arbeid vi gjør, gjøres i Jesu navn, konstaterer diakon Bjarne Gislefoss. I 50 år har han vært misjonær på Taiwan for Misjonsalliansen.

Misjonær og diakon Bjarne Gislefoss startet arbeid blant fjellfolket i Puli på Taiwan for 50 år siden

50 år

AV ANNE LISE HAUGLAND

- Jeg mener at alle misjonærer må ha et kall før de reiser ut, konstaterer misjonær Bjarne Gislefoss på Taiwan. I 50 år har han vært på Taiwan som misjonær. Og fortsatt er den pensjonerte diakonen i full aktivitet.

Bygde sykehus

- Misjonærer må ha et kall, ellers blir arbeidet altfor tungt og vanskelig. I misjonsarbeidet blir en mye alene med ansvar og avgjørelser, mener han.

Selv etablerte han Puli Christian Hospital, nå et moderne diakonalt sykehus i høyfjellene på Taiwan. Da det først ble bygd, var det i enkel bambuskonstruksjon.

Tidlig misjonskall

I ung alder forstod Bjarne Gislefoss, fra bygda Konsmo i Indre Agder, at han hadde et kall til å bli misjonær.

- Jeg var bare en guttunge da jeg fikk vite hva jeg skulle bli. Det var litt vanskelig. Jeg begynte imidlertid å arbeide i et fengsel i Oslo, og jeg tenkte da at det å skulle reise ut ville være for plundrete, forteller Gislefoss.

- Jeg hadde lyst til å studere juss for å få en bedre jobb innenfor fengselsarbeidet, men jeg fikk ikke fred for det. Jeg snakket etterhvert med Misjonsalliansen og bestemte meg for å bli diakon, fortsetter han.

Hos fattige stammefolk

Han var ferdig med studiene ved Diakonhjemmet i 1948 og dro til Taiwan høsten 1951. Turen gikk med en dansk lastebåt til Kina, og han minnes at det ikke var noen hyggelig tur. Han var sjøsyk hver dag i de tre månedene reisen varte.

- Diakoni-utdannelsen har vært nyttig å ha, mener Gislefoss.

- Å være diakon er en av de gode tingene man kan ta med inn i misjonen. Det gjør at en går inn i alle typer misjonsarbeid. Jeg har følt meg velkommen over alt, og det har vært en meget god bakgrunn for å hjelpe syke og fattige, sier den erfarne misjonæren.

- Som diakon må en huske at en er en tjener i Guds rike. Vi er tjenere som er satt til å hjelpe andre som trenger vår hjelp. Mitt ønske er å hjelpe de som har det vondt, og særlig de fattige stammefolkene her i fjellene på Taiwan, forteller han.

Travle pensjonister

Sammen med sin kone, Alfhild, som er lege, har han bygget opp og ledet Puli Christian Hospital fram til det det er i dag. Som pensjonist har han fortsatt en travelt arbeidsdag.

- *Hvordan er en vanlig arbeidsdag for deg?*

- For en misjonær finnes det nesten ikke vanlige dager. Etter frokost begynner vi dagen i kapellet hvor vi har en liten andakt for de av de ansatte som ønsker å komme. Etter det går alle til sitt arbeid på de ulike avdelingene. De siste årene har det blitt mindre administrasjonsoppgaver på meg, og jeg bruker dermed formiddagen til pasientbesøk.

- En er syk, en fattig, en trenger oppmuntring, og ofte er pasientene bedrøvet. Da er det viktig å ta seg tid til å sette seg ned for å snakke med dem, mener Gislefoss. Etter middag har han ulike rådgiverfunksjoner han må ta seg av, og det hender ofte at det blir sene kvelden før han er fri.

Vanskelig å forstå diakoni

- *Hvordan har det vært å skulle plante den diakonale tanken i sykehuset og menighetene på Taiwan?*

- Å få dem til å forstå diakoni-aspektet har vært fryktelig vanskelig. De tenker at de må ha betalt for alle typer tjenester, men vi har prøvd å gi undervisning i diakoni både i menigheter og på sykehuset. Vi har hatt flere besøk fra Norge som har holdt kurs, og interessen for disse kursene har vært og er stor, sier Gislefoss som håper at de i framtida kan få til en bedre etablert diakoniundervisning.

I dag er Gislefoss pensjonist, men fortsatt aktiv ved Puli Christian Hospital på Taiwan.

Tre prosent er kristne

- Alle kan drive sosialt arbeid. Buddhisterne her driver masse sosialt arbeid og hjelper gamle og pleietrengende. Med diakoni mener vi at alt arbeid vi gjør, gjør vi i Jesus navn. Det innebærer en helt annen arbeidsmåte og et annet perspektiv over det hele.

- Vi skal også forkynne. Men er én sulten, må han først få mat, og er én syk, må han først få hjelp til det, uten at vi skal trekke inn ting, sier han beslutsomt.

- Hver dag er det noen som spør hvorfor vi har kommet hit, og jeg svarer at vi ønsker å hjelpe og fortelle dem om Jesus. Mange er interesserte i å snakke om og høre hva vi forteller, og det skjer rett som det er at noen blir kristne, sier Gislefoss. Det hender at noen blir støtt ut av familien når de blir kristne, for fortsatt er det bare tre prosent på Taiwan som er kristne.

- Det beste er om vi får lov til å komme inn i hjemmene og kan få begynne med besteforeldre og foreldre. Da kan hele familien komme til tro, og de unge slipper å få vanskeligheter, forklarer han.

Ikke kjedelige dager

Han har jobbet i fengsel, med leprarammede og også et par år med forlatte småbarn i Korea, men det er helst stammefolkene i fjellet på Taiwan som har hatt førsteplassen hos Bjarne Gislefoss.

- Jeg har ikke hatt mange kjedelige dager her på Taiwan, men det har vært mange vanskelige dager. Da har det vært godt å vite at det er Gud som har satt meg her, og det er også drivkraften til at jeg fortsatt er her, sier den milde diakonen fra Sørlandet.